

Mintegy 10-12 embernek, főként nőknek tartott előadást a város egyik ismert tanára. **Bogdán Ida** t

kolléganője,

Simó Melinda

pszichológus, tanár mutatta be a Junior étterem konferenciatermében egybegyűlteknél, akik a *Nők, akikre büszkék vagyunk* című, az Udvarhelyszéki Nők által szervezett előadássorozat első felvonására voltak kíváncsiak.

Tanárnő a pályán

Humor, elkötelezettség, empátia, finom visszajelzések, hivatástudat – csak néhány azokból a tulajdonságokból melyekkel Simó Melinda szerint munkatársa rendelkezik. A „Büszke vagyok, hogy Pallós tanár vagyok” – mondatára különösen emlékszik a pszichológia tanár, akinek gyakran megfordul a fejében, vajon jó hivatást választott-e, hiszen a pedagógusi már nem az a társadalom által szinte feltétel nélkül megbecsült szakma, amely néhány évtizede volt.

Ilyenkor felidézi Bogdán Ida szavait, aki már több mint **harminc év tapasztalattal a háta mögött kelti fel diákjai érdeklődését az irodalom iránt**

.

Legalábbis a rendhagyó irodalomóra, melyet az előadás helyett tartott, azt bizonyította, hogy nem egy vaskalapos, csak a saját véleményét és meglátásait érvényesnek tartó tanárról, személyiségről van szó.

Hanem olyasvalakiről, akinek szakmai felkészültsége az újra és az emberi lélekre nyitottsággal

párosul.

Bogdán Ida elmondta magáról, hogy **25 évet Szentegyházán tanított, 2001 óta gyarapítja a Palló nebulóinak tudását**, jelenleg nyugdíjas óraadó tanárként dolgozik. Két gyermeke van, özvegy.

Nők az irodalomban, ahogy még nem láttuk őket

Az életrajzi adatok után a nőiesség, női szereplők az irodalomban témakör került szóba. A tanárnő elmondta, hogy a magyar irodalom Rómeóktól és Júliáktól hemzseg, tele van erős női alakokkal. Kármán József Fannijától kezdve Baradlayné, Éván, Melindán és Gertrudison keresztül a diákjai kedvencéig, az Édes Annaig rengeteg érdekes jellemet felvonultatnak szerzőink, amelyeket magyar órákon ki is szoktak meríteni. Az írók, költők műzsáit, szerelmeit is divatos most kitárgyalni.

Ő ezért inkább egy „bizarrabb” megoldást választott azzal, hogy két, térben és időben különböző nőalak működését elemezte, különös tekintettel azokra az apró írói fogásokra, amelyekből egy-egy szereplőt a szerző az olvasó szívébe tud lopni.

Az összehasonlítás attól bizarr, hogy **Arany János Zách Klára** című balladája 1856-ban íródott, és 14. századi magyarországi eseményeket dolgoz fel, míg a kortárs francia szerző,

Anna Gavalda

Kis praktikák a Saint Germain-de-Prés-n

címmel megjelent novellája 1999-ből származik.

Nem szokás két – műfajilag is – különböző mű szereplőinek jellemét összevetni, most mégis egy ilyen hallunk, látunk. Zách Klára történetét rövidebben és ütősebben, mint Arany, nehéz lenne megfogalmazni, a lényeg, hogy egy, a királyné kegyeire bízott főúri lányt a királyné öccse a királyné közreműködésével megront. Az apa bosszút kívánva dühében levágja a felséges asszony négy ujját. Ezért a teljes Zách nemzetséget kiirtatja a rátarti uralkodóné.

Ki becsüli a nőt?

A huszonhárom rövid szakaszban a történet mellett kirajzolódik legalább négy jellem: a rosszindulatú királyné, akivel különös, szinte nem is testvéri, inkább kerítő, cinkosi viszonyban

van Kázmér nevű öccse, a testben-lélekben ártatlan Zách Kláráé és a bosszúálló, gyermekével szoros, empátiára épülő kapcsolatban élő Zách Feliciáné. Az ötödik a királyé lenne, aki ugyan nem szereplője a történetnek, de tudjuk, hogy jellemtelen papucsférj, hiszen végrehajtatta a királyné esztelen bosszúját.

A szép Zách Kláráé a szeplőtelen, naiv szűz karaktere, akinek jósága, őszintesége okozza a tragédiáját.

Egyetlen férfival való kapcsolata okozza egész családja halálát, tehetetlenül vergődik abban a szituációban, amelyet becsülete elvesztése okoz. A nézőpontok, a drámai hangnem segítik az olvasót abban, hogy a főszereplővel empatizáljon.

Anna Gavalda hőse ezzel szemben egy szintén szép, független, kevésbé ártatlan, értelmiségi nő a 20. század végén, aki Párizs egyik sétálóutcáján, a Saint Germain-de-Prés-n flörtöl egy férfival, majd elmegy vacsorázni vele. A novellában rengeteg féle hangnemet és elbeszélőt találunk a lírai éntől a világot, a férfit és önmagát, sőt önnön gondolatait is kritikusan, iróniával dokumentáló elbeszélőig.

A novella kevésbé sejtető, de ugyanúgy megköveteli az olvasótól, hogy belemélyüljön a történetbe, annak a részese legyen. Ez a nő sem lesz feltétlenül boldog a sztori végén, nem sikerül megtalálnia a férfin az, amire vágyik, a feltétel nélküli odaadást, összetartozás érzését, de elégtétel, hogy sikerül legyőznie testi vágyait, és megőriznie női önbecsülését, tartását.

Gavalda főszereplőjében pontosan a hangnem- és nézőpontváltásoknak köszönhetően olyannyira megtalálják magukat az olvasók, hogy az interneten kommentelnek, hogyan reagálnának ők hasonló helyzetben.